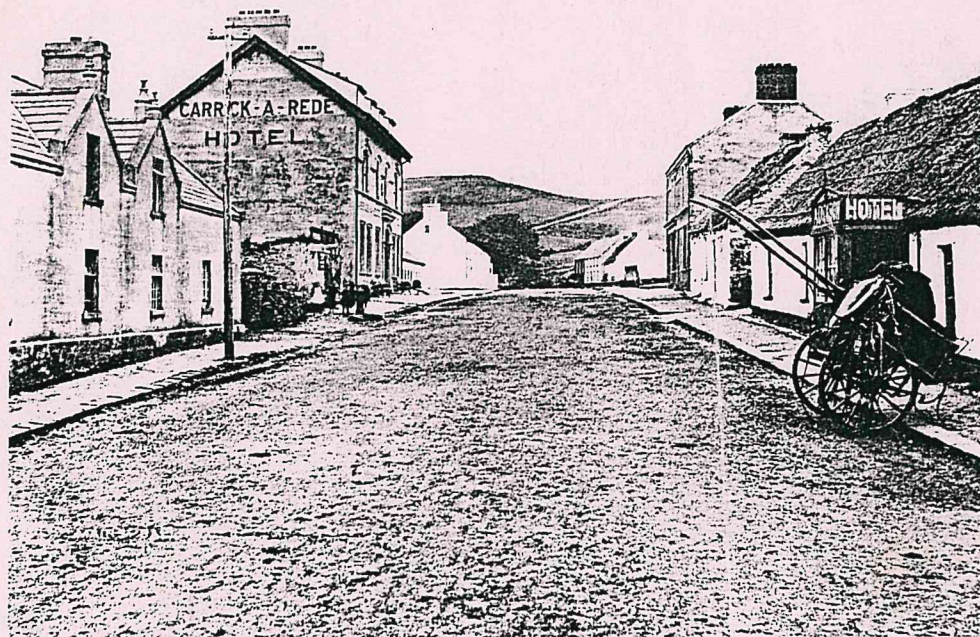

BALLINDERRY

BALLINDERRY

Skrivet av:

Tobias Wrigstad, D7 och Martin Brodén, D7

Inspirerade av:

H.P. Lovecrafts samlade gärningar

Tre män i en båt av Jerome K. Jerome

*Till Ernst-Hugo,
denna gigant bland giganter.*

INNEHÅLL

<i>PROLOG</i>	5
<i>KAPITEL ETT - ANKOMSTEN</i>	6
<i>I vilket sällskapet anländer Ballymahoney och tas emot av Mrs. O'Connell.</i>	
<i>KAPITEL TVÅ - MORANS' PUB</i>	7
<i>I vilken bekantskap med den lantliga, iriska pubkulturen stiftas.</i>	
<i>KAPITEL TRE - SKUGGSPEL</i>	10
<i>I vilket sällskapet åtnjuter en picknick i det gröna.</i>	
<i>KAPITEL FYRA - FACKELTÅG</i>	13
<i>I vilket heden nattetid skildrar, sällskapet går vilse i dimman.</i>	
<i>KAPITEL FEM - ÅTERKOMSTEN</i>	15
<i>I vilket sällskapet återvänder till såväl byn som det berg som gäckat dem.</i>	
<i>KAPITEL SEX - DIMMAN</i>	17
<i>I vilket dimman kommer åter och slukar sällskapet.</i>	
<i>KAPITEL SJU - BALLINDERRY</i>	20
<i>I vilket sanningen uppdagas.</i>	
<i>EPILOG</i>	22

PROLOG

Jag vet inte hur mycket du känner till om mig, mina kollegor, eller vad som egentligen hände under de där bägge nätterna i övrigt, men jag antar - eftersom jag alltså oftast är alltför förtegen och innesluten för att någonsin berätta något för någon utanför min närmaste vänkrets - att det är bäst att jag tar det hela från början.

Jag, min gode vän och kollega doktor Samuel Coudroy Jr, hans fru och assistent Kathy Coudroy, samt ytterligare en doktor, som varken jag eller makarna Coudroy kände mycket mer än till namn, var inhysta över veckoslutet på ett rustikt men gemytligt pensionat i den lilla byn Ballymahoney i centrala Connaught. Doktorn, en sir Humphrey Eduards - kirurg och strängt royalistisk engelsman var ersättare för gamle Coudroy Sr, vars bortfall knappast kommit som en chock för avdelningen på kliniken. Eduards var kompetent och engagerad, och det rykte som cirkulerade - att Humphrey skulle ha problem med sina generösa alkoholvanor - tog sig aldrig ut i arbetet.

Tiden under vilken nykomlingen integrerats i verksamheten hade, på grund av en makaber tågolycka, varit hektisk och det hade inte funnits tid att lära känna varandra mer än vad de korta mötena i korridorerna tillät. Således, på order av överklinikchefen doktor A Hubert Crossby, skulle vi företa oss en betald weekend-semester tillsammans för att närmare lära känna varandra och på så sätt förhoppningsvis lätta upp den något tryckta och tysta stämning som avdelningen för tillfället led av. Vi hade färdats med limousine från Dublin till Ballymahoney, en obekvämlig, lång, skumpig sträckfärd på de dåliga landsvägarna, som vi åtskilliga gånger förbannade, och faktumet att chauffören - en tjock liten engelsman som inte hade något bättre för sig än att dela med sig av sina outtömliga och fullkomligt ointressanta kunskaper om Londonderbyt - utstötte "God save the Queen" med nasal stämma varje gång bilen skakade till gjorde inte resan bättre. Jag och Samuel blev sent omsider så utleda på mannen att vi kom överens om att betala honom för att ta in på ett Bed-and-breakfast som vi passerade och

I övrigt: Inför resan till Ballymahoney; se bifogad text "En resa för fyra till Ballymahoney". Karaktärerna finns beskrivna dels där, dels på separat papper och skall målas upp av spelledaren på ett för hans Ballinderrytolkning passande sätt.

Äventyret är upplagt på följande sätt: Du, spelledaren, läser igenom "Ballinderry" och spelleder sedan din bild av äventyret.

njöt i fulla drag av att i tystnad kunna rulla de sista kilometrarna fram till byn och pensionatet där vägen, för övrigt, var mycket bättre.

KAPITEL ETT - ANKOMSTEN

Vi togs emot på farstun av värdinnan, Mrs O'Connell, en charmerande kvinna i sextioårsåldern som rastlöst inväntat vår ankomst. Hon visade var vi kunde ställa den numer något tillbucklade bilen - husets bakgård, en schaskig grusplätt där några borstiga höns gick och sprätte. Vi steg ur och sträckte på benen, vilket visade sig lättare sagt än gjort.

Bagaget hämtades fram ur bakluckan och sedan gick vi runt huset ledda av den dynamiska Mrs O'Connell som ivrigt pladdrade på om vädret, hur dyrt allt hade blivit och allt mellan himmel och jord. I den sanna gästfrihetens anda formligen drog hon in oss i huset in och tvingade oss att göra en grundlig husesyn samt orerade i timtal om de i mitt tycke hiskeliga släktfotografierna som prydde väggarna i vardagsrummet, innan hon tillslut gav oss våra nycklar och lät oss försvinna upp på våra rum. Vi installerade oss en smula hastigt och lustigt in på dessa, ett par vitmålade krypin med skumma, blåtonade glasfönster som vätte ut mot heden utanför. Vädret var vid tillfället rått och kallt och det var åska i luften. Fukt hade smugit sig in i pensionatet, den varma brasan i vardagsrummet till trots, och min varma cardigan kom väl till pass. Jag fann att Samuel också var klar med sina bestyr och tillsammans sökte vi upp de andra och föreslog att vi skulle söka oss till den lokala puben för att få något under västen och för att få upp värmen en smula. På vägen ned i trappan stötte vi samman med Mrs O'Connell och passade på att be henne att lägga ytterligare några vedklabbar på elden, men vi dristade oss inte att fråga henne om vägen till den lokala puben. Vi passerade köket när vi i samlad trupp tågade genom hallen, och Humphrey fick upp ögonen på en kikare som stod på fönsterblecket, uppenbarligen för att underlätta Mrs O'Connell i utövan- det av den enda hobby som livet i byn hade att erbjuda. Vi valde att glömma incidenten och istället inrikta oss på att få igång cirkulationen och insupa lite av den lokala atmosfären, vi steg ut ur huset och ut på byns huvudgata

som var den väg på vilken vi färdats från Dublin och såg oss nyfiket omkring. Vilken av alla de oräknerliga pubar som var den lokala var i det närmaste omöjligt att avgöra, men mig tycktes det som om det var mer folk och en gemytligare stämning på "Morans' Pub" vars lantliga murgröneklädda fasad och grova ekdörrar tilltalade mig och jag övertygade snart de andra att ge upp planerna på "Mrs Rocketts" och istället ta sig tvärs över gatan och in på "Morans" från vilken ljudet av sång och musik strömmade ut.

KAPITEL TVÅ - MORANS' PUB

På andra sidan de gamla mörkna dörrarna möttes vi av allt det som karaktäriserar en riktig, irländsk pub: söt tobaksrök, klangen av fyllda glas och det skrålande ljudet av röster som gjorde tafatta försök att följa melodin till "Kevin Barry". Runt bardisken flockades horder av män, förmodligen trötta efter dagens slit, för att få sig en eller möjligtvis flera öl; två män spelade ikapp på var sin banjo och en ung flicka gjorde sitt bästa för att hålla takten med sin bodhran. Vid ett tillfälle fick jag syn på Humphreys ansikte som bar vittnesbörd om total ovana av den iriska pubkulturen, jag gav Kathy en knuff i sidan och vi fick oss båda ett gott skratt på den gode medicinarens bekostnad. Trots vårt uppenbara utbölingssskap lyckades jag och mina trötta resekamrater obemärkt ta oss fram till bardisken, en blankpolerad, svart trädisk i borte ändan av rummet som utgjorde puben, för att få oss något att dricka. Vi studerade sortimentet som fanns nedtecknat på en solkig, gammal krittavla, Humphrey påpekade att varken sortimentet eller pris, att döma av kritavlagringarna, inte blivit ändrat på överskådlig tid, och när Samuel, som klagat på torr strupe ända sedan avresan från Leicester Square i Dublin, tyckte att vi drog ut på tiden beställde han utan vidare omsvep fem porter som av det obskyra namnet att döma måste ha varit av en lokal variant.

Då vi tillbringat större delen av dagen sittandes var benen ännu stela och vi beslöt oss för att hitta ett ledigt bord vid vilket vi kunde slå oss ned. Samuel, som skickligt balanserade de fem ölglasen, fick med sina skarpa

En av de saker som slår en när man besöker Irland, eller för den delen någon annan av de "Brittiska" öarna, är den kollosala mängd pubar som faktiskt existerar.

*Twas England bade, our
wild geese go, that small
nations might be free.
For those who keep
where the fenian sleep,
by the fringe of the
greath north-sec.*

ögon syn på ett i andra ändan av lokalen och vi var tvungna att åter bana vår väg genom folkmassan tills vi slutligen nådde fram och kunde slå oss ned. Bordet, som var placerat vid fönstret, var av klassiskt, irländskt snitt. Vi läppjade på våra överfulla, skummande glas, Samuel svepte sitt i ett drag - ja, det var inte första gången jag såg honom göra det - och reste sig för att införskaffa ytterligare en; jag antog att faderns död, trots att det var länge väntat, hade tagit honom hårt. Jag försökte se ut genom det dimmiga fönstret, men det var lönlöst, och jag vände istället blicken mot mina resekamrater. Kathy hade uppenbarligen fått skum i näsan för hon hostade frenetiskt och Humphreys min avslöjade hans avsky för den tröga svarta dryck som genom Seamus omsorg kommit i hans vård. Jag drog på munnen och vände istället min uppmärksamhet mot lokalens övriga habitanter för att försöka se var Samuel tagit vägen. Mina blickar fastnade för ett ögonblick på de två banjospelarna som för tillfället tagit en paus - måhända för att åtnjuta varsin sejdell Guinness - och nu stod och samtalade med varandra vid bardisken. En ung kvinnas blick mötte min för en kort sekund, innan förtrollningen bröts av Samuel som, kanske lite väl bryskt, knuffade henne åt sidan i ett av sina utfall för att nå det bord han nyss lämnat. Jag lät blicken släppa Samuel och försökte återigen få syn på den unga damen, vars vackra uppenbarelse verkligen förtjänade var mans blick, men då detta visade sig omöjligt sjönk jag istället till det avdomnande ljudet av banjospelarna, som i ytterligare ett utfall av patriotism spelade Foggy Dew, åter in i min drömvärld då min hjärna, omskakad av dagens skräckfärd, ej förmådde mer.

Då plötsligt, som i en dröm - ja, först trodde jag att det var ett hjärnspöke - uppmärksammade jag en röst, en avlägsen, tyst röst, en kvinnas röst, vars like jag aldrig tidigare hade hört eller någonsin kommer att få höra igen. En röst som... påverkade mig på ett sådant sätt att jag... ja, jag satt knäpptyst, blickstill, förlamad och bara lyssnade. Jag satt, Gud vet hur länge, och försökte urskilja den sjungande rösten ur den kaka-foni av toner som fyllde det dimmiga, skrämiga "Morans". Det var ingen lätt uppgift, de två banjospelarna, flickan med trumman, bartendern som trummade takten med fingrarna på bardisken strax brevid mig och sorlet av röster. Ändå kunde jag, över alla dessa "alldagliga" ljud, urskilja nå-

gonting "högre", knappt skönjbart för ett mänskligt öra; en sorgsen men ljuv kvinnoröst.

"Ochone, ochone" sjöng den oupphörligen, en sorgsen, klagande sång som på ett ögonblick trollbundit mig och tvingade mig till att sitta oförmögen att göra någonting annat än att lyssna. Förhäxad och faschinerad satt jag och stirrade ut i tomma intet, mitt sinne helt uppfyllt av den hänförande stämman, ända tills Samuel skakade min axel och iklädd ett av sina varma leenden frågade mig vad jag satt och drömde om. Jag förklarade för honom min faschination för den vackra rösten som jag hört och försökte göra honom uppmärksam på den, men hur han än ansträngde sig kunde hans öron inte uppfatta ett ljud, förutom bullret inuti puben.

Samuel försökte vifta bort mig, han måste ha trott att jag skämtade för plötsligt lutade han sig fram och sade med överallvarlig min och en ironisk läkarröst som var skrämmande lik överläkarens, dr. Crossby, att "alla människor hör saker ibland - det är helt normalt", och sedan brast ut i ett av sina bullriga gapskratt. Jag framhärdade dock och lyckades till slut få honom med mig ut, utanför puben där jag antog att rösten skulle vara mycket lättare att höra.

Utanför duggade det lätt. Det var dimmigt, gatan var våt och slipprig. Ljudet från Morans var lägre här och man kunde höra hur nattvinden slet tag i trädkronorna och skakade dem. Jag och Samuel stoppade var sin pipa och gick ytterligare en liten bit bort från puben. Det var en smula kyligt, jag huttrade lite grand och bet hårdare i pipan. Jag hade en bestämd känsla att ljudet kommit öster ifrån så vi gick tvärs över gatan och in mellan två låga stenhus som verkade övergivna, eller i vilket fall som helst var mycket tysta, och ut på den hed som bredde ut i alla fyra vädersträck runt byn. Vi stannade efter fem minuters långsam gåsmarsch och tystnade. Samuel slöt ögonen och koncentrerade sig och jag stirrade ut i dimman, mitt hjärta slog allt fortare. Vi höll andan och väntade men inget. Inte ett spår av rösten, bara vindens vinande och rasslet från de sparsamt förekommande träd och buskar som vinden ruskade om.

Efter att vi stått i vad som kändes som flera timmar och bara lyssnat utan att ha hört något av rösten eller någon annan mänsklig stämma gav vi upp.

Det långa väntandet hade gjort lederna stela och det gjorde ont att förflytta sig den kvarts milen in på den varma puben där de andra förmodligen satt och väntade på oss. Vi fann att så var fallet och skulle just till att förklara vår långa frånvaro men just som jag öppnade munnen så blev jag som slagen av blixten. Klarare än någonsin förut - men fortfarande svagt - hördes ljudet, det obeskrivliga, vackra ljudet av sången som tidigare fånglat mig och mitt sinne. Jag tappade bort mig mitt i en mening och bara lyssnade. De andra försökte förgäves kommunicera med mig med det var lönlöst, jag var uppslukad av den vackra kvinnorösten, som hördes allt starkare och jag väste åt de andra att hålla tyst och lyssna.

KAPITEL TRE - SKUGGSPEL

Dagen därpå väcktes jag av upptäckten att mitt sovrumsfönster vätte åt väster. Solens strålar sken in genom fönstret och kastade ett blått skimmer över hela min gestalt. Jag gnuggade mig i ögonen, steg upp, klädde på mig och gick för att raka och tvaga mig. I badrummet möttes jag av Samuel som förvånansvärt nog hade kommit på fötter. Han var fortfarande iklädd nattsärk och hade kopparslagare. Han muttrade något om att en droska i full karriär stört hans skönhetssömn och försvann in på sitt rum. Jag log åt den gode Samuels morgonhumör och tackade min skapare för att min egen nattsömn inte var så lätt störd.

När jag äntligen var klar med mina bestyr märkte jag att tiden måste ha skenat iväg. De andra var allaredan uppstigna och påklädda och stod och väntade på mig. Vi gick i samlad trupp ned i vardagsrummet i hopp om att Mrs. O'Connell skulle ha hört oss och redan ha förberett marmeladen och det rostade brödet.

Det hade hon onekligen, för när vi kom ned så slog den bländande syn som utgör ett rejält irländskt frukostbord emot oss. Under ivrigt samtal om gemytligheten och sundheten på landsbygden lät vi oss väl smaka, allt under det att vår värdinna kastade nyfikna blickar bakom våra ryggar, när hon trodde att vi inte såg, och kom med de mest fantastiska ursäkter för att få vistas i rummet för att kunna tjuvlyssna. Vi lät oss dock inte störas av

hennes nyfikenhet och vårt samtal fortlöpte ogenerat.

När vi avslutat vår storslagna frukost uppenbarade sig vår värdinna i dörrposten som ledde ut i hallen. Under det att hon gick runt bordet och samlade ihop tallrikarna och kopparna pratade hon ivrigt om allt som fanns att företa sig på landet en dag som denna - aktiviteter som, i min smak - och särskilt inte i Humphreys, av hans min att döma - verkade det minsta civiliserade eller lockande. Kathy nämnde något om att äta ute och plötsligt sken Mrs. O'Connell upp. Hon ställde ned tallrikarna med en skräll, slog ihop händerna och utbrast i ivrig falssett:

- Picknick! Herrskapet måste naturligtvis gå på picknick vid almlunden!

Plötsligt formligen exploderade kvinnan i en aldrig sinande ström av naturskildringar som fick oss alla att undra om hon inte borde slå sig in på författaryrket. Hon berättade ytterst inlevelsefullt om en plats kallad almlunden knappt två engelska miles från byn, som vi under inga omständigheter fick missa under vår vistelse i densamma. Hon fortsatte att berätta, samtidigt som hon dukade av och innan vi visste ordet av så var hon försvunnen ut i köket för att packa en korg åt oss. Vi kunde bara konstatera att dagen skulle innehålla en picknick i det gröna med allt vad det innebar.

Huruvida detta initiativ bottnade i vår värdinnas önskan att få oss ur huset denna lördag då syföreningens sedvanliga kafferep skulle hållas hos henne eller om hon ville förskona oss från de gamla kvinnornas nyfikenhet skulle vi aldrig få veta, och reflekterade för den delen inte så mycket över. Vi fann oss istället tillrätta på den lilla smala, upptrampade stig som löpte över heden till den plats som skulle utgöra dagens utflyktsmål.

Almlunden visade sig stå upp till de förväntningar som Mrs. O'Connell ingjutit i oss och vi bredde ut en rutig duk och slog oss ned i gröngräset intill den. Ur korgen plockade Humphrey upp den ena läckerbiten efter den andra och som grädde på moset även den njurpaj samt de flaskor spanskt lantvin han inhandlat på vägkrogen. Vi lät maten stå och bida sin tid på filten och försökte förgäves lära den omusikaliske Humphrey sjunga nationalsången - "A Soldiers Song". Samuel hjälpte Kathy av med skorna - ja, en gentleman en sådan syssla tarvar - och hon satte sig på en sten för att svalka fötterna i den lilla bäck som utgjorde almarnas springbrunn. Några

*Ye hielands, and ye
lowlands and whore
have ye been.
They have slain the Earl
of Moray and laid him
on the green.
He was a broad gallon
and he played at the ball,
oh the bonny Earl of
Moray - the fairest of
them all.*

*Detta är naturligtvis
inte sant; Spanskt lant-
vin och njurpaj är en
synnerligen osmaklig
kombination!*

mörka moln skymde solen för ett ögonblick, men den varma brisen från sjösidan knuffade dem åt sidan och snart sken solen igen.

Humphrey försökte reparera skadorna genom att berätta gamla anekdoter vilket visade sig vara ett ämne som han väl behärskade. Kathy gav återigen prov på sin vackra sångröst och tycktes även nå Humphrey med den smäktande balladen om Earlen av Moray. Ye hielands, and ye lowlands...

Så småningom hade maten stått klart och vi högg in på densamma för allt vad tygeln höll. Humphrey visade sig ha haft rätt angående kemin som uppstod då smaken av njurpaj kolliderade med det spanska lantvinet och även Mrs. O'Connell hade fått in ett par fullträffar vad hennes köttpajer anbelangade. En middagslur på maten tvingade sig på oss och vi sträckte ut oss i gröngräset och domnade bort.

Vi vaknade så småningom och beslöt oss för att ta oss tillbaka till byn, om inte annat så för att inte oroa vår kära värdinna. Snart fann vi stigen och var åter på väg tillbaka.

Den raska promenaden gjorde oss klarvakna och detta faktum fick oss att uppmärksamma detaljer som annars förmodligen gått oss om intet. Att gatan låg tyst och öde och att man kunde höra det sorlande ljudet av röster från Morans, till exempel. Vi undrade naturligtvis vad det var för pittoresk sedvänja som utspelade sig och vi dristade oss att glänta på dörren. Där inne föreföll det som om hela byn hade samlats - åtminstone de äldre delarna av byn - och något slags möte ägde rum. En åldring med bister uppsyn vinkade åt oss att kliva in och vi gick försiktigt in och drog tyst igen dörren efter oss. Vi hade således halkat in på det berömda bananskalet.

Någon hade försvunnit! Ja, det var i alla fall det vi listade ut efter att intensivt ha lyssnat på mötet en längre stund. Två herdar hade virrat bort sig på heden. De hade i varje fall inte återvänt på ett längre tag, och byborna var oroade. En liten gubbe inklämd i ett hörn tog upp den hemska Bansheen som bodde bortom dimman, i andevärlden. Jag skulle just till att yttra "vilken jävla andevärld, vi är ju omringade av fält på alla sidor", då den man som jag misstänkte var den äldste reste sig, tog en fackla och gick ut. I en märklig, sällsam procession gick de andra, en efter en, förmodli-

gen i åldersordning, ut med varsin fackla. Vi ville inte vara sämre, utan följde med, medtagandes varsin fackla. En ung man stod i dörren och försåg alla med dessa.

När vi väl kommit ut på heden tände "åldermannen" sin fackla och man samlades i en ring runt honom. En man gick fram och tände sin fackla på hans och han spred sedan elden vidare. Till slut brann allas facklor och det bar iväg.

KAPITEL FYRA - FACKELTÅG

Så kom det sig att jag, Samuel, Humphrey och Kathy sållade oss till ledet av fackelbärare och tågade ut i natten, ut över heden och in i dimman. Utan att vi egentligen visste vart, eller varför, gick vi, jag vet inte hur långt eller hur länge, utan att vi fann ett spår av herden.

Jag skiljde mig från de andra för att ställa åldermannen en fråga och slutligen fann jag honom i täten för kortegen. Jag frågade honom om denna honvarelse som han nämnt var mer än bara rent nonsens och fick till svar en blick som undanröjde mina tvivel. Snarare eggad än avskräckt återvände jag till mina kamrater för att dela med mig av vad jag fått veta.

Mina kamrater visade sig ha kommit på efterkälken och jag fann dem till slut en bra bit från resten av ledet. Jag försökte berätta vad jag fått reda på av åldermannen vilket resulterade i att Kathy ville vända åter. Eftersom de andra blev lika kittlade som jag av tankar på leprechauner och sagoväsen som kunde dölja sig bortom dimridån kunde Kathy konstatera att hon skulle behöva gå tillbaka ensam och hon gav således upp planerna på detta.

Den livliga diskussionen hade medfört att vi stannat och vi upptäckte att vi inte kunde se de andra någonstans. Vi ropade och hojtade men de stod ingenstans att finna. Samuel och jag gjorde vårt bästa för att hålla humöret uppe och vi raskade alla på stegen i hopp om att komma ifatt de andra. Plötsligt hörde jag, om än svagt, den vackra kvinnorösten igen och jag försökte göra de andra uppmärksamma på den. Detta visade sig lönlöst, men det gladdde mig på något sätt - tillfredsställde något dunkelt begär - att

kvinnan var min allena.

Vi nådde plötsligt fram till en ficka i den tjocka dimman och framför oss tonade plötsligt upp sig det plåtåberg som man kunde se från mitt fönster i Ballymahoney. Att rösten kom från toppen av detta berg rådde ingen tvekan om. Att det dessutom lyste ett ensamt, gult ljus på toppen gjorde min längtan dit upp inte mindre. Jag föreställde mig en liten stuga däruppe, och utsikten över landskapet en klar morgon.

Bergets sida var kall och våt av daggen och det visade sig omöjligt att få fotfäste. De första, tolv sluttande metrarna var en lätt match men vidare visade det sig vara omöjligt.

De andra såg en smula undrande på mig i min iver att försöka komma upp på berget men snart övertygade jag dem om huset och värmen på toppen och då blev ljudet i skällan strax ett helt annat. Vi försökte gå utmed klippan för att hitta en stig eller ett ställe där det gick lättare att klättra upp med, det gav ingen utdelning så småningom tröttnade vi alla och gav upp. Bergets höjd gick inte att avgöra i dimman, men det stod klart att det var över hundra meter. Skamsna titade vi på varandra för att se vem som skulle ta nästa initiativ.

Det blev Kathy, naturligtvis, och hon ville inget annat än att gå hem för att sätta sig framför brasan. Hennes mycket goda lokalsinne talade om för henne vart Ballymahoney låg och då hojtade vi i hopp om att finna de andra, eller herden men det visade sig lönlöst. Vi gick genom den täta dimman, våra fötter trampade ned den våta daggen i jorden. Runt omkring oss hörde vi det gälla ljudet av fårens bjällror och ett eller annat bråkande. Då och då kunde vi även urskilja det dovade ljudet från klockan på en höglandsko. En gemytlig men samtidigt skrämmande miljö. Slutligen kom vi ut i dimman och det som vi trodde var Ballymahoney tornade upp sig framför oss. När vi kom närmare insåg vi att det ingalunda kunde vara så, husen stod annorlunda och byn här hade dessutom en kyrka - något som Ballymahoney saknade.

Vi knackade på en lämplig dörr och en gammal man öppnade. Vi frågade var vi var och han berättade att vi befann oss i Aherlow, sex miles från Ballymahoney, och vi kunde inte för våra liv förstå hur vi hade kom-

mit dit. Mannen, som visade sig ha många gemensamma drag med den barmhärtige samariten som bibeln berättar om för oss, bjöd oss att stanna över natten och vi tackade naturligtvis ja. Vi erbjöd att betala för oss men han ville inte höra talas om något slikt. Samuel och Kathy fick dela gäst-rummet och jag och Humphrey fick ligga skavfötters i soffan. Vi hade det ganska trevligt där vi låg, jag och Humphrey - trots att det var trångt. Vi delade några gamla minnen och Humphrey nämnde att han känt en stark dragning mot bergsplatån även han. Vi beslöt att ställa några frågor till vår charmerande värd om det dagen därpå och somnade strax in, båda två, uttröttade efter dagens vedermödor.

KAPITEL FEM - ÅTERKOMSTEN

Morgonen därpå fick vi följa med en droska till Ballymahoney och blev avsläppta precis framför dörren. Mrs O'Connell öppnade blek i ansiktet och blev strålande glad och lättad av att se oss. Hon tackade Gud för hans godhet och föste oss vänligt men bestämt in i huset, hon försvann i köket och kom strax tillbaka med varm toddy.

Hon bäddade in oss i filter eftersom vi var kalla efter resan på flaket i snålblåsten. Den varma toddyn gjorde gott och blotta faktumet att Mrs. O'Connell sprang runt omkring oss i ciklar fick oss genast att känna oss mycket bättre. Hon erbjöd oss varmvattenblåsor, te - kort sagt allt man kunde önska. När hon till slut lugnat ned sig talade hon om att en av her-darna blivit återfunnen men att den andra fortfarande var spårlöst försvunnen och att man hade oroat sig mycket för vår skull. Hon sprang iväg för att tala om för någon att vi återkommit och äntligen blev det tyst och lugnt i huset.

Vi hade inte suttit stilla i mer än en kvart förren det började klia något så kopiöst i både mig och Humphrey. Vi var båda nyfikna på det berg på vilket vi gått bet dagen innan och det kröp i kroppen av längtan att än en gång få gå en dust med det samma. Jag blundade med mitt inre ögonlock för det faktum att det var kvinnorösten och inte äventyret som drog mig,

och jag snarare tjusades än fasades av att veta att jag var tvungen att gå dit upp. Samuel var inte svår att övertyga, då äventyret alltid legat honom varmt om hjärtat och tillslut fick vi, med hans hjälp, även Kathy med oss. Vi skyndade för att slippa möta Mrs. O'Connell och snart hade vi packat ihop det vi behövde och var på väg ut. Samuel fick i dörren syn på Mrs. O'Connells kikare som stod på fönsterblecket och han tog den med sig. Vi var således åter på väg.

Riktningen var inte svår att utröna, ja sjuttio personer i all ära - men måste deras spår vara så djävla lätta att följa, och snart hade vi kommit så långt ut på heden att vi kunde avgöra vilken platå som var den som vi stått nedanför föregående kväll. Ett moln hade fastnat mot bergskanten och dolde vad som kunde finnas där uppe i ett ogenomskinligt töcken - inte ens kikaren kunde hjälpa oss. Detta sporrade oss ytterligare. Vi kom slutligen fram till bergets fot, det var ett högt berg, och pustade ut.

I regnets frånvaro var det betydligt lättare att få fotfäste och komma upp. Det var ingalunda tal om bergsklättring, men ingen av oss bar egentligen kläder för dylika eskapader. Jag tog täten, tätt åtföljd av Humphrey och kom sakta men säkert meter efter meter närmare mitt mål. Det var en utskjutning ca 40 fot över marken och jag tänkte pusta ut där. Det var en ansträngande klättring, mest beroende på att berget var poröst och mest bestod av jordkockor på sina håll. När jag kravlade upp över kanten fick jag till mitt stora förtret syn på en stig som uthuggen ur berget ringlade sig uppför slutningen. Jag meddelade de andra om min upptäckt och hjälpte Humphrey över kanten. Vi lyckades guida Kathy och Samuel kom, vig som han var, strax efter. Stigen var inte underhållen på säkert ett par mansåldrar och det var därför ingen lätt uppgift att följa den upp till toppen. Vi vandrade genom de dimhöljda partierna, mycket noga med var vi satte fötterna och nådde tillslut resans mål.

Väl uppe på bergstoppen slog en bländande och tillika överraskande syn emot oss. En tämligen okuperad terräng avslöjade det mesta som fanns att se. Förvisso kunde dimman dölja ett och annat med den upptäckt som blottade sig gav känslan av att det inte kunde finnas mer att se. På flera ställen sträckte majestetiska stendös på sig i det sparsamma solljuset och

längre bort skymtade ett gytter av stenar, utan synbar symmetri, kanske ett gammalt solhjul som förfallit under tidens obarmhärtiga behandling. Vi började omedelbart utforska detta spektakulära fornynd och strax var vi inbegripna i en livlig diskussion om den iriska historien innan "järnmännen" anlände ön och Tuatha-de-danaans högtid blomstrade. En lycklig slump gjorde att jag upptäckte att det ändå fanns en viss symmetri i stenmönstret. Jag granskade det noga och länge och insåg plötsligt vad det var som jag hade framför mig. En husgrund! Inte ett vanligt hus från vår samtid, utan en gammal Sidhe - men stengrund och pelare i mitten! En fantastisk upplevelse! En hel by med ungefär sju hus. Jag ropade ivrigt på de andra och de samlades runt omkring mig för att betrakta mitt fynd. Humphrey förstod inte vidden av upptäckten men paret Coudroys överväldigade minner gav nog näring åt mig för att räcka en hel livstid.

KAPITEL SEX - DIMMAN

Vi vandrade runt i detta som verkade vara en rest av en svunnen tid som dröjt sig kvar och blev plötsligt överrumplade av dimman som lömskt smugit sig på oss. Det blev med ens kallare och vi sökte skydd under ett dös från den kalla och hårda vinden. Tiden gick och det blev sent. Dimman vägrade lätta och Humphrey återkom från ett besök från stigen och berättade att det var lika med självmord att försöka ta sig ned. Vi var med andra ord fångna uppe på platån.

Regnet började plötsligt falla och vi började känna oss som ett par halvdränkta kattungar. Vi började inse att det inte skulle sluta i det första taget och började desperat leta upp ett ställe att söka skydd på. Kathys blus blev alltmer våt och avslöjade mer än vad både hon och Samuel ansåg var passande.

Slutligen lyckades vi så hitta en grotta. Jag och Samuel utforskade först om grottan var obebodd medan Kathy och Humphrey tog skydd för regnet vid grottöppningen. Vi upptäckte att grotten inte bara var tom utan dessutom rätt rymlig, så vi signalerade åt dem att fortsätta inåt grottan till oss.

Vi slog oss ned och njöt av livet - ja, vi var ju alla både våta, trötta och hungriga, men man måste ju göra det bästa av situationen. Vi högg in på den lilla matsäck som vi fört med oss upp på berget och Humphrey gjorde på pojkscouters vis upp en liten eld i grottans öppning. Efter att ha suttit och samtalat en stund kröp vi slutligen in i varsitt hörn och försökte somna. Kathy lade sig till ro i Samuels stadiga famn.

Jag vaknade - det var sent! Något hade väckt mig ur min vanligtvis tunga sömn och jag kunde inte förstå vad. När mina ögon vant sig vid det skumma ljuset kunde jag konstatera att de andra inte rört sig. Jag såg min fundersamt omkring tills jag plötsligt insåg vad som hade väckt mig ur min slummer. Det var rösten. Hon var nära mig, mycket närmare men ljudet var fortfarande svagt. Jag steg försiktigt upp och gjorde mitt bästa för att inte väcka de andra. Jag kände en egoistisk längtan efter kvinnan som sjöng och försökte därför slippa de andras närvaro. Jag kom på fötter och kröp ut ur grottan och sprang upp för stigen till platån. Jag hade ner några stenar men hoppades att det inte skulle väcka de andra.

Det är naturligtvis inte bara Scamus som upplever dessa surrealistiska scener. Även de andra upplever byns uppvaknande och dessutom så starkt att de kommer ifrån varandra.

Platån var höljd i ett mjölkvitt töcken och det var svårt att se. En svag känsla av att jag inte var ensam var ett skrämmande moment och jag tappade fart. Det verkade på något sätt som om hela byn hade vaknat - jag kunde höra ljud, skrammel, trampet av fötter och gnisslet av dörrar som öppnas. Jag kunde dock inte se någon. Jag sprang över den plats där stengrunderna funnits men kunde inte se någon eller något som tydde på att byn var förmer än de rester som vi bara några timmar tidigare skärskådat. Jag stötte emot någonting, halvt mänskligt, halvt oorganiskt, men kunde inte se något. Skrämd och förvirrad flydde jag från platsen utan minsta tanke på att minsta felsteg kunde innebära att jag föll över kanten och gick en säker död till mötes. Därarna har uppenbarligen sina skyddsänglar, och det levande beviset på det är jag.

Mina kamrater hade - mig ovetandes - väckts av det stenras jag framkallat och när de såg att min plats var tom gav de sig ut i dimman för att finna mig. De hojtade och skrek mitt namn där de gick fram, markant långsammare än mig, då deras sans och självbevaringsdrift gjorde att de inte kunde förflytta sig i min takt.

Jag hörde hur något ropade. Eller åtminstone lät. Grotteska ljud från strupen hos ett onämnbart väsen som drog fram över berget och hotade att med sina sylvassa tänder förkorta mitt jordeliv. Jag sprang och sprang, rösten som jag följde ändrade riktning och jag irrade av och an, sprang fram och tillbaka som en rastlös hund.

Mina kamrater hade kommit ifrån varandra, förmodligen då den redan tidigare skärrade Humphrey råkade i panik när han gick genom "byn". Han följde en liten upptrampad stig och småsprang, kastades nervösa blickar över axeln. Han snubblade över något, en kropp! En manskropp. Han var inte ovan vid lik och konstaterade lugnt att det inte var jag. Han drog istället slutssatsen att det var den försvunne herden. Mannen hade uppenbarligen dödsstörtat från en klippa som sträckte sig ett tiotal fot upp mot skyarna. Som genom ett under hade hans fotogenlampa hållit och Humphrey var inte sen att tända den för att skapa den tryggare atmosfär som han var van vid. Han fortsatte sökandet efter mig och paret Coudroy genom den tjocka, gräddliknande dimman.

Jag tyckte mig för en kort sekund ha bestämt röstens position, bakom ett par taggbuskar som växte täta på en karg del av platån. Utan att tänka mig för kastade jag mig in i buskarna, slog omkring mig i blint raseri i hopp om att komma igenom och äntligen få möta den varelse som jag jagat sedan jag första gången hörde dess klagosång. Att buskarna växte på kanten av en brant kom som en överraskning för mig och jag föll, omtöcknad genom den snåriga vegetation som växte på kanten. För att dämpa fallet försökte jag förgäves ta tag i allt som fanns och tillslut lyckades jag få tag i en gren, som bromsade fallet markant innan den brast och jag föll handlöst till marken och blev liggande.

KAPITEL SJU - BALLINDERRY

Jag befann mig på botten av ett schakt, ca tjugofem fot högt. En stencirkel tornade upp sig framför mig och jag kunde höra rösten starkare än någonsin därifrån. Jag reste mig, stödd på grenen som räddat mig i

fallet, tog mod till mig och steg in i stencirkeln.

Jag stannade, tyst och lyssnade och jag kunde plötsligt urskilja mer av den sorgsna sången. Kvinnorösten var hög och klar "but now is as sad as sad can be" men på grund av alla de ekon som klipporna och stenarna "for the ship that sailed with Phelim me deamon" återgav var den fortfarande "is sunk forever beneath the sea" svår att lokalisera. Utanför stencirkeln, i det diffusa mörkret bortom de kalla stenmonoliterna blandades den ljuva sången med ljuden från de helveteshundar som där härjade. Ljudet av deras skarpa klor som klöste mot stenen och ljudet av deras flämtande andetag när de, halvt mänskligt, hasade sig närmare för varje sekund. Deras sockersöta röster försökte locka mig men jag visste att utanför den trygga cirkeln lurade död. Halvt om halvt omtöcknad började jag sjunga, en entonig, mässande sång, liksom för att skydda mig från dessa mörkrets varelser. Varifrån jag fick orden är för mig en gåta än idag, men jag anar att de härstammar från den glömda tiden, innan människans förfall. Hänryckt av min egen sång sjöng jag, starkare och starkare, obegripliga ord till en melodi, spunnen av de ondsinta demoner som förrått mänskligheten i tidernas begynnelse.

"Ochone, Ochone" ljöd så återigen rösten, högt och klart - den måste vara mycket närmare nu - och blandade sig med min spruckna stämmas ohyggliga mässande. Min blick flackade av och an i ett desperat försök att få en skymt av den sjungande kvinnan men den täta dimman inuti och utanför cirkeln gjorde det omöjligt. Ett fåtal meter framför mig avtecknade sig konturerna av de groteska stenmonoliter som sträckte sig mot skyarna för att slå hål på himlavalvet och som förtillfället var mitt enda skydd mot den onämbara fasa som lurade därute i dimman. Sången kom någonstans därutifrån, ute bland helveteshundarna, dit där jag inte vågade mig! Vanmakten blev mig övermäktig och jag skrek. Skrek och skrek och skrek. Ett förbittrat skrik riktat till den Gud som övergett mig och lagt min bräckliga själ i händerna på helvetets hantlangare.

Att skriket skulle locka till sig demonerna ägnade jag inte en tanke, då. Jag var sviken och ond och mitt begär efter kvinnan som sjöng kämpade med min självbevaringsdrift, en utdragen och smärtsam kamp inuti mitt

huvud.

Ett ljus syntes plötsligt i mörkret, ett ondsint, gult öga som letade sig in mellan monoliterna och in i stenringen. En lång, senig, halvt mänsklig kropp med ett skräckinjagande öga som stirrade ut ur djupa ögonhålur. Varelsen kom allt närmre, en cyklop som i eoner sovit i den kulle som vi så djärvt dristat oss upp på och nu hade vaknat; jag kunde höra dess flämtande andhämtning och det vidriga rosslet från dess strupe när den gjorde en ansats till att härma mänskligt tal.

"Seamus, Seamus" - den kallade mig vid namn!

Jag upptäckte att jag fortfarande höll ett krampaktigt tag om den gren som jag använt för att dämpa mitt fall ned i gropen och med en sista kraftansträngning gick jag till anfall mot den vidriga uppenbarelsen som flämtande stapplade emot mig. Jag riktade ett slag, ett enda slag mot det där vämjeliga, onda ögat.

"Vik hädan, demon! Kräk!"

Slaget träffade demonen som föll till marken med ett halvkvävt skri. När den låg där kunde jag urskilja dess motbjudande anletsdrag, ett långsmalt senigt ansikte med ett gapande hål till mun och stort gult öga som lyste i natten, det ansiktet hemsöker mig ännu i mina drömmar. Jag slog i blint raseri mot det där ansiktet och en stor eldsflamma slog upp. Demonen gav upp ett vanvettigt, hjärtskärande skri. Jag slog och slog men mina slag träffade bara i luften framför alltjämt skrikande besten. Varelsen vacklade till, tog ett steg bakåt och föll. Ned i det gapande hål som utgjorde stencirkeln mitt. Jag lyssnade länge men kunde inte höra ljudet av kroppen när den, eller om den, tog mark. Förlamad sjönk jag ned på den våta marken, släppte taget om grenen som brutits av mot cyklopens hårda hud, och blev så sittande, lyssnandes på ljuden från demonerna som kom allt närmare och ljudet av den undersköna kvinnorösten som till min bestörtning blev alltmer avlägsen, men jag förmådde inte resa på mig och följa efter. Någon eller något grep tag i mig bakifrån och jag blundade och stålsatte mig för att möta döden.

Som den intelligente läsaren säkert redan förstått är det egentligen Humphrey som Seamus anfaller. Spelledaren måste beskriva scenen på ett sådant sätt att detta sker.

Seamus och Kathy ser hur Humphrey blir nedslagen av Seamus mycket diffust genom dimmorna.

EPILOG

Jag minns inte mer av den kvällen, men att det var Seamus som grep tag i min axel bakifrån har man berättat för mig. Att jag skrek vanvettigt och bad till alla möjliga obskyra guddomar om en barmhärtig och smärtfri död har också sagts.

De ledsagade mig dagen därpå ned till byn - vi överlevde nedstigningen mot alla odds - och fick in mig i limousinen. Jag kom inte till sans förrrens tre dagar senare, i en säng på kliniken tillbaka i Dublin.

Kathy och Samuel vägrar tala med mig. De förstår mig inte. Det var inte jag som gjorde det! De säger att det var jag som dödade Humphrey, med det var inte jag! Som gjorde det. Det var inte jag! De går tysta förbi mig i korridorerna och tittar bort. Polisen har inte hittat Humphreys kropp, den påstås ha dödsstörtat - så jag kan inte bevisa min oskuld. Det var inte jag. Hör ni? Det var inte jag.

Ståendes här, på bergets topp, inför all världens folk och oknytt deklamerar jag. Det var inte jag!

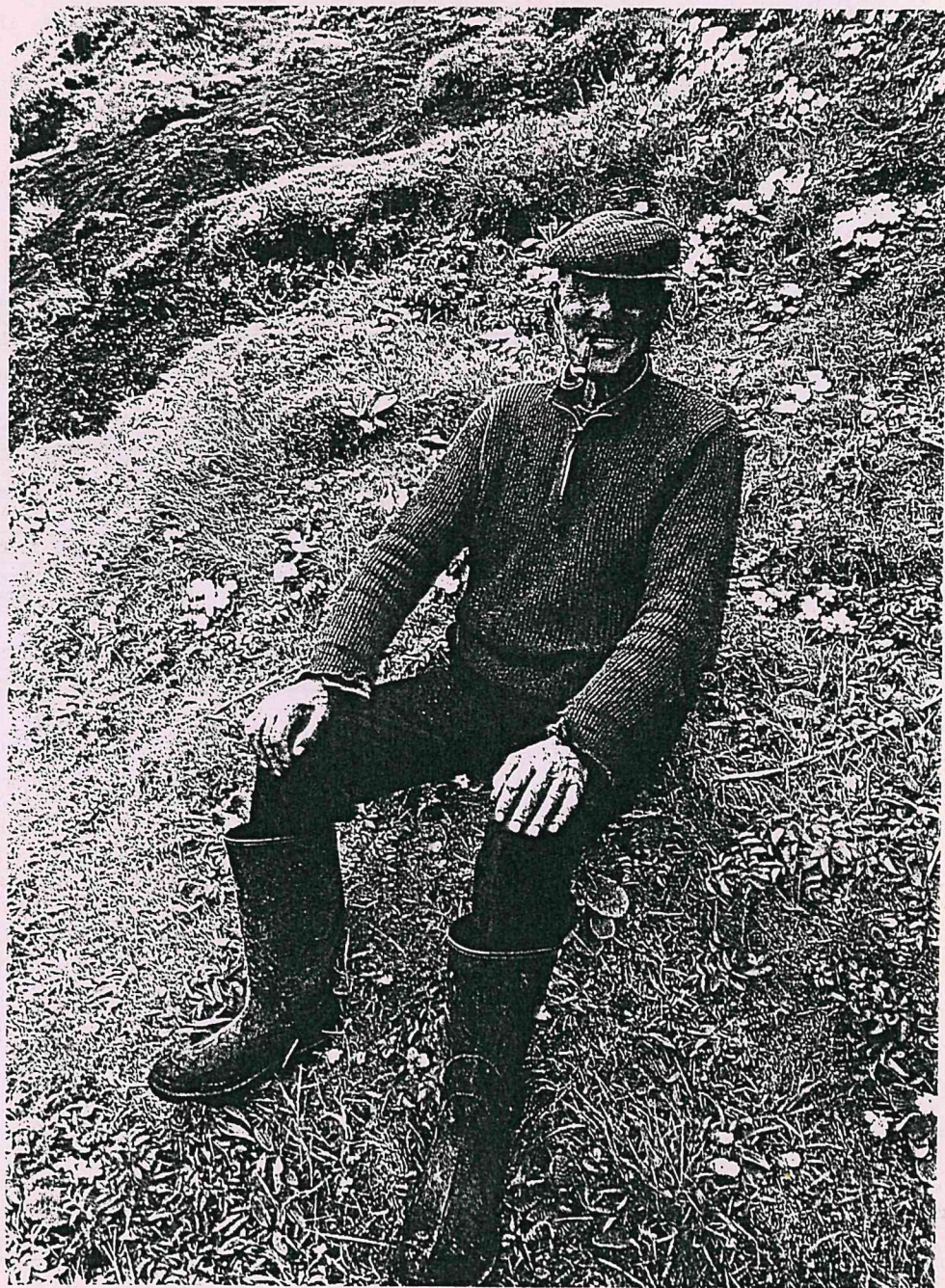
Men, vem är det som kommer där nere? En flicka. Så vacker! Hon sjunger, vad är det hon sjunger? Jag vågar inte höra jag vill inte veta. Säg att det inte var jag. Snälla, säg att det inte var jag.

Jag måste skrika! Jag vägrar höra mer. Den sången, den rösten. En häxas vävda trollgarn skapar mig en värld av idel hjärnspöken. Jag vill inte längre.

Det var inte jag.

Kom inte närmare, inte ett steg till, titta inte på mig med de där tomma ögonen. Din hud. Så kall den är. Krama mig. Snälla. Håll om mig. Du om någon måste veta.

Det var inte jag.

BALLINDERRY

Moderately

The musical score is written in 3/4 time and consists of four staves. The first staff begins with the tempo marking 'Moderately'. The melody is written on a treble clef staff with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the notes. Chords are indicated by letters (C, G7, Am, F) above the staff. The second staff continues the melody and lyrics. The third staff continues the melody and lyrics. The fourth staff is labeled 'CHORUS' and contains the lyrics 'Och - one, och - one, och - one, och - - one.' with corresponding chords (C, Am, G7, C, Am, G7, C).

'Tis pret - ty to be in Ball - in - der-ry, Pret-ty to
 be in Auch - o - lee. 'Tis pret-ti-er to be on
 Bon-ny Rams Is-land Sit - tin' for - ev-er be - neath a tree.
 CHORUS
 Och - one, och - one, och - one, och - - one.

2. For often I sailed to Bonny Rams Island
 Arm in arm with Phelim my demon
 He would whistle and I would sing
 And we would make the whole island ring.

Chorus:

3. I'm going he said from Bonny Rams Island
 Out and across the deep blue sea
 And if in your heart you love me Mary
 Open your arms at last to me.

Chorus:

4. 'Twas pretty to be in Ballinderry
 But now its as sad as sad can be
 For the ship that sailed with Phelim my demon
 Is sunk forever beneath the sea.

Chorus: